

קוֹנְטָרַס

אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה

א.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר נִשְׁמַת
הָאָדָם הִיא חֶלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל, וַיְרַדָּה בְּזַה הָעוֹלָם
הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, וְנִתְלַבְּשָׁה בְּגוֹף עֶכּוֹר עֵב וְגַם,
הַכֹּל כְּדֵי לְהַפְּךְ אֶת הַחֲשֵׁף לְאוֹר, אֶת הַגִּשְׁמִי אֶל
רוּחָנִי, לְהֵאִיר אֶת נִשְׁמָתוֹ שֶׁהוּא אֱלֻקוֹת בְּתוֹךְ
עֲבִיּוֹת גִּשְׁמִיּוֹת גּוֹפּוֹ הַחֲמָרִי, וּלְהֵאִיר אֶת שְׂכִינַת
עֲזוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּזַה הָעוֹלָם, וְזֶה הַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל
הַבְּרִיאָה, וּכְכֹל שֶׁהָאָדָם מֵאִיר אֶת נִשְׁמָתוֹ בְּתוֹךְ
גּוֹפּוֹ, וּמֵאִיר אֶת שְׂכִינַת עֲזוֹ בְּזַה הָעוֹלָם, כֵּן הוּא
בָּא אֶל תְּכֵלִיתוֹ, וְכֵן הוּא מְבִיא אֶת הָעוֹלָם אֶל
תְּכֵלִיתוֹ, שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ עִם

בריותיו, אבל לזכות לכל זה אי אפשר אלא על-ידי
 "אמונה פשוטה" בו יתברך, וככל שהאדם מסלק
 דעתו וחקמתו ובינתו לגמרי, ואינו חוקר בשום
 חקירות של הבל, ואינו משכיל במשפלות, אשר
 ממילא אי אפשר להגיע אל תכליתן מרב עמקן,
 אם ידע דבר זה, לא יפנס בחקירות של הבל,
 וכמו-כן בא יבוא אל תכליתו הנצחית בעודו
 בחיים חיותו, ועוד יזכה לברר ולזכך את חלקי
 העולם כפי בחינתו ושרש נשמתו ושרש כל
 התלויים בו. ואם היו בני-אדם יודעים מעלת
 האמונה הקדושה בו יתברך, אשר רק עם אמונה
 פשוטה יכולים להגיע לכל זה, אז היו מתחזקים
 ביותר בעבודה זו, לידע שאין יודעים כלל, ורק
 להתחזק ב"אמונה פשוטה", ודיקא על-ידי-זה היו
 מגיעים לכל המדרגות שבְעוֹלָם, אך טבע של
 האדם לחפש ולבקש ולחקר אחר חקירות
 ומשפלות, וזה אשר מטעה אותו עד שהוא נעֶפֶק
 מהאמונה הפשוטה, ונדבק בחכמות שאינן חכמות
 כלל, רק הבל הבלים, כי הוא יתברך אין סוף ברוך
 הוא וברוך שמו, ולגדלתו ולהשגתו אין חקר
 ותכלית כלל (תהלים קמה, ג), ועל-כן מה ולמה
 לצאת מ"האמונה הפשוטה" שקבלנו מאבותינו

ואבות אבותינו מדור דור עד קבלת משה רבנו מסיני; אשרי מי ששם דברים אלו אל תוך לבו, ומחזק עצמו ב"אמונה פשוטה" בו יתברך, ואינו חוקר ואינו משכיל בחקירות והשפלות, אלא מדבק עצמו באמונה פשוטה, אז דיקא יזכה להגיע אל תכליתו הנצחית בזה ובבא לנצח נצחים.

ב.

צריך שתכניס עצמך, אהובי, בני, באמונה פשוטה בו יתברך, לידע ולהודיע ולהודע, אשר דבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו, אלא בהשגחתו יתברך הפרטי פרטית, ובזה שתכניס בעצמך ידיעות אלו, על-ידי-זה יהיה בנקל לך לקבל את כל הבא עליך, ותוכל לעבר את זה העולם בקלות; כי כל הצרות והיסורים והמרירות שעוברים על בני-אדם, הם רק מחמת חסרון האמונה הקדושה, כי טבע של כל אדם שנמשך רק אחר חכמות של הבל, עד שזה מביא בו קשיות וספקות עליו יתברך, כי אין לו כלים להשיג, איך שכל מה שעובר עליו, הכל ממנו יתברך, כי כשאדם פגם וחסא נגדו יתברך, על-ידי-זה קלקל

את כלי המחין שלו, ומזה בא, שאי אפשר לו להשיג ולקלט אלקות, מאחר שמחו ודעתו קטנים מלהכיל בו השגת אלקות, ומשם נמשכים כל הצרות והיסורים והמרירות והדחקות, כי הכל לכל בא לו רק מחמת חסרון "אמונה פשוטה" בו יתברך, לא-כן מי שזוכה לסלק את דעתו ובינתו וחקמתו, ויודע ועד אשר אינו יודע כלל, ומאמין ב"אמונה פשוטה" בו יתברך, שדבר גדול ודבר קטן נעשה רק על ידו יתברך, על-ידי-זה נבנה מחו ודעתו, ויש לו כלים להשיג בהם כל החכמה העליונה, וזוכה לעבור על הכל, כי "אמונה פשוטה" זה בעצמו בונה ומזכך לו את כל הכלים, הינו כלי המחין, וזוכה להשיג השגות אלקות, ונתרחב לו דעתו ומחו ובינתו, ונכנס בחכמות אלקות, ומשיג השגות גדולות עד מאד, כי דיקא על-ידי אמונה פשוטה נבנים לו כלי המחין, וזוכה להשיג השגות עליונות, ונטהר מחו ומחשבתו, וכל האדם משתנה על-ידי "אמונה פשוטה", עד שהכל פתוח לפניו; אשרי מי שחזק ב"אמונה פשוטה" תמיד, ואז יעבר את העולם בשלום.

ג.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אָהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי הַמְדַרְגָּה
הַכִּי עֲלִיוֹנָה לְזָכוֹת אֵלֶיהָ בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא לְהַגִּיעַ
אֶל אַמוּנָה פֿשוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְצָרִיכִים לְהַכְנִים
בְּעֲצָמוֹ כָּל-כָּף אֶת הָאַמוּנָה הַפֿשוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, עַד
שֶׁלֹּא יוּכַל לְחַיּוֹת בְּלִעְדֵּיּוֹ יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, הֵינּוּ שִׁיחֲדִיר
הֵיטֵב הֵיטֵב בְּעֲצָמוֹ, שֶׁהוּא יִתְבַּרֵךְ נִמְצָא וּבְלִעְדֵּיּוֹ
אֵין שׁוּם נִמְצָא, וְהַכֵּל לְכֹל דּוּמָם, צוּמַח, חַי, מְדַבֵּר,
הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ מִמָּשׁ, רַק
הַתְּלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל בְּלָבוֹשׁ הַזֶּה שֶׁהוּא רוֹאֵה,
וְעַל-יְדֵי אַמוּנָה פֿשוּטָה זוֹ, יִפְתָּחוּ לָךְ פְּתָחִים בְּכֹל
פֶּרֶט וּפְרֶט מִפְּרֻטֵי הַבְּרִיאָה; כִּי בְּרַגַּע שְׁזוֹכִים
לְמִצָּא אֶת הָאֱלֻקוֹת מִכָּל פְּרֻטֵי הַבְּרִיאָה נִתְגַּלִּים לוֹ
כָּל מִינֵי סוּדוֹת וְרָזִים וְסִתְרֵי נִסְתָּרוֹת מִהִטָּבֵעַ; כִּי
בְּאַמֶּת אִם תִּתְיָשֵׁב הֵיטֵב, אָהוּבִי, בְּנֵי, תְּבִין
וְתִשְׁכִּיל, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם טָבֵעַ וּמְקָרָה וּמְזֹל כָּלֵל, רַק
הוּא יִתְבַּרֵךְ מְחִיָּה הַכֵּל, וְהִטָּבֵעַ זֶה לְבוֹשׁ וְכִסָּא
לְהַשְׁגָּחָתוֹ הַפְּרֻטֵי פְּרֻטִית, וּמִי שְׁזוֹכָה לְהַשְׁלִיף אֶת
חֻכְמָתוֹ הַמְדָּמָה וְשִׁכְלוֹ הַפְּגוּם, וְזוֹרֵק וּמְשִׁלֵּף
עֲצָמוֹ אֶל תּוֹךְ הַ"אַמוּנָה הַפֿשוּטָה", שְׁכָף הוּא וְאֵין
מְצִיאוֹת אַחֲרָת, אֲזוּ דִיקָא יִזְכָּה שִׁפְתָּחוּ לְפָנָיו

אורות צחצחות מכל פרטי הבריאה, הן דומם, הן
 צומח, הן חי, הן מדבר, כי הכל צועק אלקות,
 ומגלה סתרי נסתרות, שזה סוד שיחות דקלים,
 שיחות חיות ועופות, שיחות בני-אדם. אבל העקר
 תלוי בפני האמונה הקדושה שמאמין בה, ועל-כן
 העקר הוא "אמונה פשוטה", ואף שידיתו אותך,
 אהובי, בני, עם חכמות והשכלות של הכל, אתה
 אל תרצה שום דבר, רק בטל דעתך ושכלך אליו
 יתברך, ואז תרגיש נעימות בחייה, כי באמת אין
 עוד ערבות ונעימות בחיים כמו האמונה הקדושה
 בו יתברך, ואמונה אף שהיא סוף כל דרגין, כי
 האמונה היא בסוד מלכות, עם כל זאת עולה עד
 ריש כל דרגין, כי המלכות של עולם היצירה
 נעשית כתר לעולם העשיה, וכן למעלה מעלה
 המלכות עולה עד הכתר והכתר יורד עד המלכות,
 וכן תמיד בלי שום הפסק כלל, עולה למעלה
 ויורדת למטה, כי מאז שצמצם עצמו בכיכול
 הקדוש-ברוך-הוא שיהיה בריאת העולם הגשמי
 והחמרי, הפל משתנה — רוחני לגשמי וגשמי
 לרוחני, וכן עולם אל עולם עד רום כל העולמות
 מעלה מטה מטה מעלה, ואל כל זה זוכים רק
 על-ידי תקף "האמונה הפשוטה" בו יתברך, ועל-

כן לא השיגו הצדיקים הגדולים במעלה נפלאה
 ונוראה כל אחד כפי יגיעתו וטרחתו בעבודת
 הבורא יתברך שמו, אלא כפי מדרגת האמונה
 הפשוטה שזכו אליה, כי גם בזה הינו ב"אמונה
 פשוטה" יש בה מדרגות לאלפים ולרבות, כי לא
 הרי אמונתו של זה פהרי אמונתו של זה, ועקר
 האמונה הקדושה היא אמונה פשוטה לגמרי,
 לסלק תמיד את חכמתו ושכלו המדמה, ולידע
 שאין יודעים כלל, ואז על-ידי תקף האמונה
 הפשוטה זוכה לעלות מדרגה יותר גבוהה, וכן
 לעולם, ועל-כן גדולי ומבחרי הצדיקים יודעים
 בכל פעם שאינם יודעים כלל, וזורקים עצמם אל
 תוך "אמונה פשוטה" בו יתברך, ומאמינים בו
 יתברך, שהוא כל יכול, ועל-ידי-זה מרגישים את
 אמתת מציאותו יתברך עליהם תמיד, ומאיר
 עליהם אור וזיו וחיות ודבקות שאי אפשר לתאר
 ולשער כלל. וצריכים להיות זריז מאוד מאוד
 בדברים אלו, שלא יחשב כרגע שכבר השיג איזו
 מדרגה או השגה, אלא בכל פעם ידע שאינו יודע
 כלל, וישליך עצמו אל תוך "אמונה פשוטה",
 וידמה בדעתו איך שהכל לכל אור פשוט, אור אין
 סוף ברוך הוא, והוא עומד בתוך האור, והאור

מסבב אותו סביב סביב, וצריכים להגיע אל בטול
 כזה עד שירגיש את האור לא רק סביבו אלא גם
 בתוכו, עד שלא ישלם שום נשימה גשמית אלא
 רוחניות, ועל כל נשימה ונשימה תהלל יה (בראשית
 רבה יד, ט), כי צריך לידע אשר אין אור כלל, רק
 הכל אור האין סוף ברוך הוא, ואור הוא סוד או"ר
 יו"ד, הינו אור החכמה הקדומה; אשרי מי שזוכה
 להגיע אל מדרגת אמונה פשוטה זו, ואז דיקא
 יזכה לעלות במעלות גבוהות והשגות ורזי דרזין
 יותר ויותר, אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזה
 העולם כלל, כי העולם הזה מטעה מאד; כי רב
 בני-אדם מחפשים חכמות והשגות והשפלות,
 וכשאינם מקבלים את זה, אזי נשברים לגמרי, כי
 רוצים עבודות, חכמות, השגות והשפלות וכדומה,
 כל מיני פנויים, ומחמת שהאדם מרגיש עצמו
 מחסר מכל זה, הוא נשבר לגמרי ועוזב הכל,
 ובתוך תוכו הוא בא לידי כפירות ואפיקורסות,
 ואינו מוצא את אמתת מציאותו יתברך ונשבר
 לגמרי, ומסתובב בעולם הדמיון, עולם התהו, כל
 אחד כפי נפילתו בחכמות של הבל, לא-כן גדולי
 מבחרי הצדיקים, הם תמיד בטלים ומבטלים בעיני
 עצמם, אינם רוצים ואינם חפצים בשום דבר, שום

מִדְרָגָה, שׁוּם הַשָּׂגָה, רַק רוֹצִים "אַמוּנָה פְּשׁוּטָה" בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוּת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתָמִיד בּוֹכִים וּמְבַכִּים שָׁמַיִם וָאָרֶץ, פֶּן וְאוֹלֵי גְדֻבְקוֹ בָּהֶם אֵילוֹת חֲכָמוֹת וְהַשְּׁכָלוֹת הַבֵּל שֶׁל זֶה הָעוֹלָם, וּמְפִילִים וּמְשַׁלְּיכִים עֲצָמָם יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּ"אַמוּנָה פְּשׁוּטָה", וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה הֵם מְשִׁיגִים אֶת הָאֱלֻקוֹת שֶׁבְּתוֹךְ הַטָּבַע — דּוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, וְשׁוֹמְעִים וְרוֹאִים וּמְרַגִּישִׁים רַק אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם מְצַרְפִּים צְרוּפִים חֲדָשִׁים בְּהַשְׁגוֹת הַתּוֹרָה, וְשׁוֹמְעִים וְרוֹאִים נִפְלְאוֹת פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת בְּהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ עֵינַי לֹא רָאִיתָהּ, וְכֵן בְּכָל פַּעַם בְּפַעַם, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה הֵם זוֹכִים שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה אֶת רְצוֹנָם, וְזוֹכִים לְשִׁדּוּד הַטָּבַע, בְּטוֹל מְעַרְכַת הַמְּזֻלוֹת וְהַכּוֹכָבִים, וְרוֹאִים נְסִים נִגְלִים; וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, רְאֵה מָה לְפָנֶיךָ, וּבִטֹל עֲצָמְךָ לְגַמְרֵי בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה, וְתָמִיד תִּדַע שְׂאִינְךָ יוֹדֵעַ כָּלֵל, וְתִהְיֶה סִבְלָן גָּדוֹל עַל כָּל הַבָּא עֲלֶיךָ לְטוֹבָה, וְאִזּוֹ דִיקָא תִזְכֶּה לְהַגִּיעַ אֶל מְדְרָגוֹת גְּדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצְּדִיקִים, וְיִהְיֶה טוֹב לְךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְטוֹב לְךָ בְּעוֹלָם הַבָּא.

ד.

ראה אהובי, בני היקר, להכניס עצמך בתוך
 האמונה הקדושה בלי שום חכמות והשפלות
 עצמיות כלל, רק לידע שבהשגות רוחניות ודקות,
 אי אפשר להשיג בשכל אנושי, וצריכים לסלק את
 שכלו המדמה לגמרי, ודיקא על-ידי-זה יזכה
 להשיג בכל פעם שכליות חדשות בהשגות אלקות,
 לא-כן אם יחשב שיש לו איזו השגה ותפיסה
 ברוחניות, אז נכון לבו יהיה בטוח שאינו יודע
 כלום, ויצא בבזיונות, ולבסוף יתגלה קלונו ברבים,
 וזה דבר רגיל מאד אצל בעלי תשובה, שחושבים
 שכבר הגיעו לאיזו דרגה, ומאיר להם, ולבסוף
 נתגלה קלונם ברבים, לא-כן צדיקים קדושים,
 שאף פעם לא חטאו, ובאמת מאירות להם השגות
 גבוהות, ואור השכינה חופף עליהם כל היום, עם
 כל זאת הם תמיד מבטלים את דעתם ושכלם
 וחקמתם, ובוכים ומבכים שמים וארץ, שהם
 רחוקים בתכלית הרחוק, ועל-ידי-זה באמת הם
 זוכים לעלות בכל פעם מדרגה אחר מדרגה; כי זה
 כלל גדול מאד בעבודת השם יתברך, לבלי להיות
 חכם כלל, רק להפגס תמיד יותר ויותר בתוך

האמונה הקדושה, ובאמת זה בעצמו החכמה הכי גדולה, שיודע אשר תכלית הידיעה שלא נדע, ועל-ידי-זה זוכה אחר-כך להתעלות בתכלית המדרגה העליונה, וצריך להיות זריז גדול בענין זה, כי תכף-ומיד שרק נדמה לו שהשיג משהו ברוחניות, עליו לידע שמטעה עצמו, וכבר צריכים להכנס באמונה פשוטה, ולהתנהג בתכלית הפשיטות לקיים מצוות מעשיות בלי שום חכמות והשכלות כלל, וכן ירבה בתפלה והתבודדות ושיטה בינו לבין קונו בלי שום חכמות והשכלות כלל, רק ידבר אליו יתברך פאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, וכן הוא בלמוד התורה הקדושה, שיהיה זריז גדול עד מאד, ואז יאיר לו אורו יתברך בזיו וחיית ודבקות גדולה; כי באמת האדם צריך להיות בזה העולם חכם גדול, ועקר החכמה לידע שאין יודעים כלל מה זו עלה ומה זו ירידה, האדם צריך תמיד רק להמשיך עצמו אליו יתברך, ולא יעזב את רצונותיו הטובים לשוב אליו יתברך, לדבק עצמו בחי החיים בו יתברך, ועקר הדבקות הוא התפלה, בסוד "הוא תהלתך והוא אלקיך" (דברים י, כא), על-ידי תהלה ותפלה אתה זוכה שמאיר לך הקדוש-ברוך-הוא, עד

שִׁיכוֹל לְהִקְרֹא עָלֶיךָ אֱלֹקֶיךָ בְּלִשׁוֹן יְחִיד, וְזוֹ
 מְדַרְגֶת גְּדוּלֵי מִבְחָרֵי הַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם תָּמִיד מְזַרְזִים
 עֲצָמָם בְּזִרְיוֹת נִפְלְאָה, וְאֵף שֶׁמְשִׁיגִים הַשְּׂגוֹת
 תְּדוּשׁוֹת בְּכָל פֶּעַם, עִם כָּל זֹאת הֵם מְחַדְּשִׁים עֲצָמָם
 בְּכָל פֶּעַם כְּאִלוֹ לֹא הִשְׁיגוּ אֵף פֶּעַם שׁוֹם דְּבָר, וְאִז
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִשְׁפִּיעַ עֲלֵיהֶם אֹר וְזִיו וְחַיּוּת
 וְדְבָקוֹת. וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי, בְּנִי, מֵאַחַר שֶׁאַתָּה חוֹזֵר
 בְּתִשׁוּבָה, רַק שֶׁלֹּא יִטְעֶה אוֹתְךָ יִצְרָךְ כְּאִלוֹ אַתָּה
 מְשִׁיג אֵילֹו אֹרוֹת וְהַשְּׂגוֹת, כִּי הַכֹּל דְּמִיוֹנוֹת
 גְּדוּלוֹת, וְזֶה הוֹרֵם אוֹתְךָ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת
 וְשׁוֹבֵר אוֹתְךָ לְגַמְרִי, וְעַל-כֵּן רֵאֵה לְבָרַח בְּכָל פֶּעַם
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת, וְתָמִיד תִּדַּע, כִּי
 עֲדִין לֹא הִתְחַלַּתָּ, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא תִּזְכֶּה לְעֲלוֹת
 מֵעָלָה מֵעָלָה, עַד שֶׁתִּדַּע שֶׁלֹּא שִׁיךְ לִידַע שׁוֹם דְּבָר,
 וְצְרִיכִים רַק לְהַכְנִיס עֲצָמוֹ בְּ"אִמוּנָה פְּשׁוּטָה",
 אֲשֶׁר אֵין עוֹד טוֹב יוֹתֵר מִזֶּה, כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ
 "אִמוּנָה פְּשׁוּטָה" — תִּיּוֹ תִיּוֹ, וְעוֹלָמוֹ יִרְאֶה
 בְּתִיּוֹ, כִּי "אִמוּנָה פְּשׁוּטָה" עוֹלָה עַל הַכֹּל.

ה.

צְרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי הַיְקָר, כִּי כָּל מָה

שקורה עמך, הכל ממנו יתברך, ועל-כן מה ולמה לך להתלונן על זה או על זה, כאלו הוא עושה לך רעה מצד עצמו למה לא תשוב עד הקדוש-ברוך-הוא, ותדע כי זה שעושה עמך רע הוא רק המקל, ועל-כן בשעה שעובר עליך איזה צער ויסורים ומרידות מאיזה בעל בחירה, עקר העצה רק לברות אליו יתברך, ולהשתטח לפניו יתברך בבכיות עצומות, ולבקש ולהתחנן על נפשה, ותשוב בתשובה שלמה, ודיקא על-ידי-זה הכל יתהפך לטובה, כי "יתפרדו כל פועלי און" (תהלים צב, י), וכל אלו שמציקים ומצערים אותך יתבטלו לגמרי, כי באמת אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמורה היא, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו כלל, כי כלם שלוחי המקום ברוך הוא, והכל בידו כמו מקל להעניש את האדם, ועל-כן בשעה שעובר עליך איזה צער או משבר או דחקות מאיזה בעל בחירה, ברח לך רק אליו יתברך, ותבכה בדמעות שליש ותשפך נפשך אליו יתברך, ודיקא על-ידי-זה ימתקו ממך כל הדינים, וכל אלו הקמים עליך יפלו תחת רגליך. ובלבד אהובי, בני היקר, שיהיה בלב אמת, בלב טהור בלי שום פניות כלל, אז תראה נסים נגלים

שַׁיְעָשָׂה עִמָּךְ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי הָעֵקֶר בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא "אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה" לִידַע, כִּי אֵין לָךְ אֶף אֶחָד בְּעוֹלָם, רַק הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעַצְמוֹ, וּבִידִיעוֹת אֵלוֹ יִתְפָּרְדוּ כָּל פּוֹעֲלֵי אֲוֵן, וְתִהְיֶה דְּבוּק בְּחַי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִהְיֶה מִזִּיו הַשְּׂכִינָה, אֲשֶׁרִי מִי שְׂמֻכָּנִים עֲצָמוֹ בְּ"אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה" בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

.ו.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ הוּא אֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְלִכֵּן אֵל תִּתְלוֹנֵן עַל כָּל מָה שְׁקוֹרָה עִמָּךְ, אֵלָּא רֵאֵה לְבַטֵּל עֲצָמָךְ לְגַמְרֵי אֵלֶיךָ יִתְבָּרֵךְ, וּרְאֵה שְׁשׁוּם דְּבָר שְׂבַעוֹלָם לֹא יוּכַל לְשַׁבֵּר אוֹתָךְ, כִּי בּוֹא בְּרַגְעַ שְׂאָדָם חוֹקֵק בְּדַעְתּוֹ שְׁשׁוּם דְּבָר לֹא נַעֲשֶׂה מֵעַצְמוֹ, רַק הַכֹּל בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן בְּרוּךְ הוּא, וְדָבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן לֹא נֶאֱרַע לְבַד, אִז הָאָדָם נַעֲשֶׂה כִּסָּא לְאַמְתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְנִמְשָׁךְ עָלָיו אֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וְדַבְּקוֹת אֱלֹקֵי, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר; כִּי בְּאַמְתַּת אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ מְאִיר תְּמִיד, אֶף מִצַּד הַחֹמֶר הָעֵב וְהַגָּס, הַכֹּל נַעֲלָם וְנִסְתָּר לְגַמְרֵי,

עד שֵׁיכוּלִים לְטֵעוֹת, כִּי יֵשׁ פֶּאן רַק טַבַּע וּמִקְרָה וּמִזֶּל, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, אֲשֶׁר דְּבַר זֶה בְּעֵצְמוֹ הוֹרֵם אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, כִּי בְּלִי אֲמוּנָה, הָאָדָם אָבוּד מִשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, לֹא-כֵן כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּדַעְתּוֹ אֶמְתַּח מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְיִוְדַע וְעַד אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, רַק הַכֹּל מִשְׁגַּח מִמְּנוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אִזּוּ כָּל הַחַיִּים שָׁלוֹ הוֹלְכִים כְּבָר בְּצוּרָה אַחֲרַת; וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, הַכֵּנֶס עֲצֻמָּה אֶל תּוֹךְ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְתַרְגִּישׁ נְעִימוֹת בְּחַיִּיהָ, וְתַמִּיד תַּרְגִּישׁ אֶת אֶמְתַּח מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ עַל פְּנֵיהָ, וְתַדְבֵּר וְתִשׁוּחַ וְתִסְפֹּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבָהּ אֱלִיוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תוּכַל לַעֲבֹר עַל הַכֹּל, וְתִהְיֶה דְּבוּק בְּחַי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ; אֲשֶׁרִי מִי שְׁאִינוֹ מְטַעֵה עֲצֻמוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם כָּלֵל, רַק תַּמִּיד מְכַנֵּס עֲצֻמוֹ אֶל תּוֹךְ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְאִזּוּ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

.ז

צְרִיף שֶׁתַּחֲזֹק עֲצֻמָּה, אֶהוּבִי, בְּנֵי, מִכָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיהָ, וְתַמִּיד תִּזְכֹּר, אֲשֶׁר שׁוֹם דְּבַר לֹא נַעֲשֶׂה בְּעֵצְמוֹ, רַק דְּבַר גָּדוֹל וְדְבַר קָטָן הוּא מִמְּנוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּבִידְעוֹת אֱלֹו תוּכַל לַעֲבֹר עַל הַכֹּל, כִּי בְּלִי

"אַמוּנָה פְּשוּטָה" אֵי אֶפְשֶׁר לְהַחְזִיק מַעֲמַד כָּלֵל,
 כִּי "אַמוּנָה פְּשוּטָה" הִיא כְּמוֹ שְׁנָה, שֶׁהָאָדָם נוֹתֵן
 נִיחָא לְהַמְחִין שָׁלוֹ, וּבְזֶה שֶׁהָאָדָם מְכַנֵּס אֶת עַצְמוֹ
 בְּ"אַמוּנָה פְּשוּטָה" בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא כְּמוֹ
 שֵׁשֶׁן טוֹב מְאֹד, וְאִז כְּשֶׁמִּתְעוֹרֵר יֵשׁ לוֹ מַחִין
 מִיִּשְׁבִּין, וְעַל-כֵּן "אַמוּנָה פְּשוּטָה" הִיא בְּרָכָה
 בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרָכָה בְּרוּחָנִיּוֹת, כִּי מִי שֶׁמְכַנֵּס אֶת
 עַצְמוֹ בְּתוֹךְ "אַמוּנָה פְּשוּטָה", הוּא תָּמִיד שָׁשׁ
 וְשִׂמְחָה בֵּין בְּגִשְׁמִי וּבֵין בְּרוּחָנִי, כִּי כָּל מָה שֶׁעוֹבֵר
 עָלָיו בְּגִשְׁמִיּוֹת, הוּא שׂוֹרָה תָּמִיד בְּיָשׁוּב הַדַּעַת, כִּי
 יוֹדֵעַ וְעַד אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל מִמְּנוֹ
 יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-כֵּן מָה עָלֵי לְהִיּוֹת שְׁבוּר, הֵלֵא הַכֵּל
 מִמְּנוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְאִז הוּא תָּמִיד בְּיָשׁוּב דַּעַת אֲמִתִּי. וְכֵן
 בְּרוּחָנִיּוֹת, הוּא עוֹלָה מְעַלָּה מְעַלָּה, מֵאַחַר שֶׁמִּשְׁיֵג
 הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבַּרֵּךְ, כִּי כָּל מָה שֶׁאָדָם מְכַנֵּס
 אֶת עַצְמוֹ בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּ"אַמוּנָה פְּשוּטָה", יוֹתֵר בָּא
 לְאַמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת; וְעַל-כֵּן רָאָה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי
 הַיִּקָּר, לְהַשְׁלִיךְ מֵעֲצָמָה אֶת כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת
 הַטּוֹרְדוֹת, וְתַחֲדִיר בְּעֲצָמָה "אַמוּנָה פְּשוּטָה" בּוֹ
 יִתְבַּרֵּךְ, וְאִז תִּצְלִיחַ דְּרַכָּה תָּמִיד — בֵּין בְּגִשְׁמִי
 וּבֵין בְּרוּחָנִי.

ח.

אהובי, בני היקר עליך לדעת, כי מי שמכניס את עצמו ב"אמונה פשוטה", שמאמין שאין שום תנועה מקרה, אלא דבר גדול ודבר קטן נעשה ממנו יתברך, דבר זה הוא מרפא לנפש מכל מיני מחלות, כי כל החלאים והמחלות שהאדם סובל הם רק מחמת חסרון האמונה, כי כשאדם מכניס את עצמו באמונה פשוטה בו יתברך, ויודע אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, אז יהיה בריא וירגיש כל מיני ערבות ונעימות ובחיי; ועל-כן ראה להחזיר בעצמך "אמונה פשוטה", לידע ולהודיע ולהודע שהוא יתברך נמצא ומבלעדיו אין שום נמצא, וזה כבר כולל את כל המדות טובות, וכך האדם מכניס את עצמו באהבת ישראל, לאהב את כל בר ישראל, אף שעושה לו רעות ומבזה אותו, כי הוא יודע בידיעה ברורה ומזככת, כי אין שום מקרה בעולם כלל, ואפלו דבור קטן שמדברים עליו, הכל מדין שמים, שזה נעשה שליחו של מקום לבנות ולחרף אותו, וכל מה שמדברים עליו הכל אמת, כי הכל ממנו יתברך, כי באמת אין שום מציאות

בלעדיו יתברך כלל, ומה שמדברים על האדם הכל
אמת, ואפלו אם לא עשה את זה בפעל בודאי דבר
מזה, ואפלו אם לא דבר מזה בודאי חשב מזה,
ועכשו הקדוש-ברוך-הוא רוצה שאדם ישוב
בתשובה שלמה, אז הוא מקים עליו רשעים
ארורים, שיצערו אותו וידברו עליו כל דבר אסור,
וכשזוכה להכניס את עצמו ב"אמונה פשוטה" בו
יתברך, אשר הכל מדין שמים, ובלי גזרות הקדוש-
ברוך-הוא אי אפשר ששום נברא יצער אותו אפלו
צער קטן, ומקבל הכל באהבה ובשמחה יתרה,
על-ידי-זה זוכה לעלות אל כל המחשבה דבור
ומעשה שלו שהיו פגומים, וזוכה לתקן הכל;
ועל-כן, אהובי, בני היקר, ראה להכניס את עצמך
ב"אמונה פשוטה" בו יתברך, ותדע ותאמין שדבר
גדול ודבר קטן הכל ממנו יתברך, וכשתהיה חזק
בזה, לא תצטרך להתענות שום תעניות על
עונותיך המרבים, אלא "האמונה הפשוטה"
בעצמה תרחץ אותך לגמרי, עד שתהיה נקי
מהחטא.

.ט.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר "האמונה הפשוטה" בו יתברך היא מרפא לכל המחלות ולכל ההזקים ולכל הצרות, פי מי שמכניס את עצמו באמונה פשוטה, ויודע ועד אשר הכל מדין שמים, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא ברשותו יתברך, על-ידי-זה הוא נצול מהכל, וזוכה לצאת מהצרות והיסורים והחשך שסובבים אותו; ולכן ראה, אהובי, בני היקר, להכניס את עצמך באמונה פשוטה בו יתברך, ותדע ותאמין שהכל ממנו יתברך, ועל-ידי-זה תנצל מכל הצרות והיסורים המרים והקשים העוברים עליך, ותהיה נכלל בפי החיים בו יתברך, ותזכה להיות דבוק תמיד ברוחניות חיות אלקותו; פי על-ידי "אמונה פשוטה", אפלו אם האדם הטנף בכל מיני עוונות וחסטאים, דיקא על-ידי "אמונה פשוטה" יכולים לכבס את נשמתו; ועל-כן אשרי ואשרי מי שמחזק את עצמו ב"אמונה פשוטה", שעל-ידי-זה יצא מהבור והחשך שגלגד בו; ולכן ראה אהובי, בני היקר, להיות חזק ואמין ב"אמונה פשוטה", אשר זה יסוד היהדות, לידע ולהודיע ולהודע שאין

בְּלִעְדֵּי יִתְבַּרְךָ, וְהַכֵּל מִדֵּינ שָׁמַיִם, וַיֵּאִיר עָלֶיךָ אֹר
 נִפְלָא וְנוֹרָא כְּזֶה, עַד שִׁפְתַּח מַחֲךָ לְיַחַד יִחוּדִים
 עֲלִיוֹנִים וְלַהַמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמָּךְ זִיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבַּרְךָ,
 וְהִיכֵן שָׂרַק תִּלְךָ בְּזֶה הָעוֹלָם, תִּרְגִּישׁ אֶת אַמְתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְכַנִּים אֶת עֲצֻמוֹ
 בְּ"אַמוּנָה פְּשוּטָה", וְאֵז יִזְכֶּה לְכַבֵּס אֶת נַפְשׁוֹ מִכָּל
 מִינֵי מַחְלוֹת וִירִידוֹת וְצָרוֹת וְחוּבוֹת.

י.

אַהוּבֵי, בְּנֵי הַיְקָר! אִם אַתָּה רוֹצֶה לְזַכּוֹת
 לְ"אַמוּנָה פְּשוּטָה", לְהֶאֱמִין בּוֹ יִתְבַּרְךָ בְּלֵי שׁוּם
 חֲכָמוֹת וְהַשְּׁפָלוֹת כָּלֵל, עָלֶיךָ לְהִרְגִיל אֶת עֲצֻמָּךְ
 לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ וְהִבֵּן
 אֶל אָבִיו, כִּי בְּזֶה שְׂאָדָם מְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ, בְּזֶה
 נִמְשָׁךְ עָלָיו אֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וְדַבְּקוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ
 שְׁמוֹ; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי וְאֲשֶׁרֵי מִי שֶׁאֵינּוּ מְטַעֵה אֶת
 עֲצֻמוֹ כָּלֵל, אֲלֵא תָמִיד מְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ בְּלִשׁוֹן
 שְׂרָגִיל בָּהּ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה נִצּוֹל מִכָּל מִינֵי
 מַחְלוֹת וְחֲלָאִים רָעִים וַיֵּצֵא מִכָּל צָרוֹתָיו וְחוּבוֹתָיו,
 וַיִּזְכֶּה לְהִתְעַנֵּג בְּנֵעָם עֲרֻבוֹת זִיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבַּרְךָ.
 וְזוֹ מַעֲלַת הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים הַדְּבוּקִים בּוֹ יִתְבַּרְךָ,

ומיחדים בכל פעם יחודים חדשים, כי הם כל-כף
 רגילים לדבר עמו יתברך באשר ידבר איש אל
 רעהו וכן אל אביו, עד שנחלקת בהם "אמונה
 פשוטה", ומה שרק עובר עליהם הם בורחים אליו
 יתברך; ולכן אשרי ואשרי מי שזוכה להתקרב אל
 צדיקים אמתיים כאלו, אשר הם בטלים ומבטלים
 לגבי האין סוף ברוך הוא, ותמיד שרים שירות
 ותשפחות אליו יתברך, ומדברים עמו יתברך,
 שעל-ידי-זה יתעלו במעלות מעלה מעלה, עד שגם
 הם יזכו להגיע לאור זיו וחיות ודבקות פזו.

יא.

אהובי, בני היקר! אם אתה רוצה לזכות
 לחיות חיים אמתיים, חיים נצחיים בעולם הזה
 ובעולם הבא, הרגל את עצמך לדבר עמו יתברך
 באשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, וכל מה
 שאתה צריך תבקש רק ממנו יתברך, ודבר זה יחקק
 בך "אמונה פשוטה", להאמין בו יתברך עד שלא
 תוכל לעשות שום דבר מבלעדיו יתברך, הינו
 שבכל דבר ודבר שתראה לעשות, תתייעץ עמו
 יתברך כדרך שאדם מתייעץ עם חבר טוב, אשר זו

מַעֲלַת הַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, שֶׁהָאָדָם מְדַבֵּר וּמְשִׁיחַ
 וּמְסַפֵּר לְפָנָיו יְתִבְרַךְ אֶת כָּל לְבוֹ, שֶׁדָּבָר זֶה חוֹקֵק
 בְּאָדָם "אַמוּנָה פְּשוּטָה", עַד שֶׁכָּבַר אֵינוֹ יְכוּל
 לַעֲשׂוֹת שׁוּם דָּבָר בְּלִעְדֵי הַתִּיעֲצוֹת עִמוֹ יְתִבְרַךְ. וּמִי
 שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ זוֹ — מַצְלִיחַ
 בְּהַצְלָחָה יוֹצֵאת מִן הַכָּלָל, אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרֵי לוֹ
 בְּבֹא.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!